

hadde gjort, for utpå var ikke sjøen så stor. Siden har jeg helst ikke hatt karfolk med på fiske, nei!

Ja, det er mangen gang Anne Marie har vært ute i hardt vær. Havet — Nordishavet — ligger like utenfor, og fjorden kan være temmelig lumsk og lunefull i styggevær.

- Takket være Vårherre så har det alltid gått godt, sier Anne Marie alvorlig. Så smiler hun opp og legger til: - Fisk er det alltid blitt også!

- Alltid?

- Ja, mange har sagt at det var akkurat som om jeg alltid visste hvor fisken var. Far sa det også, før han ble så gammel at han ikke orket å ro med og derfor solgte meg bruket. Jeg hadde hellet med

meg. Så rart det enn kan høres, ble det fisk på meg når andre ikke fikk noe. «Der ror Anne Marie!» kunne en fisker rope, og så fulgte de andre etter. For jeg fant mine egne fiskeplasser — der det ikke var andre, der satte jeg garn. En gang sa en fisker inne fra Kvænangen et sted: «Ja, du Anne Marie, du får alltid fisk, du finner fisken, og vi andre jager både deg og fisken når vi følger etter.»

- Hvor mye fisk kan det bli på en natt?

- Nå i sommer er det da blitt et par hundre sei på natta!

- På garn?

- Nei, garnene solgte jeg for tre år siden, tyve fine nylongarn som jeg hadde laget sjøl. Nå bruker

(Forts. side 60)

KVINNEN I ARBEIDSLIVET: FISKEREN

Det går frასagn om Anne Marie i Olderfjord, denne trauste kvinnen som kjenner fiskeplassene bedre enn de fleste og stoler på lykken og Vårherre. I mange år, fra hun var liten pike, har hun rodd fiske på fjorden og havet, og femten år gammel eide hun sitt eget fiskebruk!

Øverst: Kaffe smaker godt etter en fisketur!

Over: Bebyggelsen i Olderfjord i fugleperspektiv.

Til høyre: I rorbua har Anne Marie lagret tørrfisk som oppkjøperen kommer og henter.

TEKST OG BILDER:
THOR SOLBERG

